

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills,

L'Església, seguint la veu del successor de Pere, vol que tots els fidels reafirmem la nostra adhesió a Jesucrist, que meditem amb més profunditat en les veritats que Déu ens ha revelat, que renovem l'afany quotidià de seguir amb joia el camí que ens ha marcat, i que alhora ens esmercem més per donar-lo a conèixer altres persones amb l'apostolat. Agraïm ja des d'ara a la Trinitat Santíssima les abundants ajudes que –n'estic segur– abocarà sobre les ànimes en els pròxims mesos. És ben lògic, per tant, que sapiguem correspondre a aquestes bondats del Cel.

Em proposo referir-me cada mes a algun punt de la nostra fe catòlica perquè cadascuna, cadascun, reflexioni sobre aquest tema en la presència de Déu i miri de treure'n conseqüències pràctiques. Com el Sant Pare recomana, aturem-nos en els articles de la fe continguts en el Credo. Perquè, Benet XVI es pregunta, **¿on trobem la fórmula essencial de la fe?; ¿On trobem les veritats que ens han estat fidelment transmeses i que constitueixen la llum per a la nostra vida quotidiana?**¹ El mateix Papa ens ofereix la resposta: **al Credo, a la professió de fe o símbol de la fe ens enllacem a l'esdeveniment originari de la persona i de la història de Jesús de Natzaret, es fa concret allò que l'apòstol dels gentils deia als cristians de Corint: «Primer de tot us vaig transmetre el mateix ensenyament que jo havia rebut: Crist morí pels nostres pecats, com deien ja les Escriptures, i fou sepultat; ressuscità el tercer dia, com deien ja les Escriptures» (1 Co 15, 3.4)**².

En ocasió d'un altre any de la fe, proclamat per Pau VI el 1967, també sant Josepmaria ens convidava a aprofundir en el contingut del Credo. Renovem periòdicament el propòsit d'ajustar-nos a aquest consell. Després de recordar una vegada més que a l'Opus Dei *procurem sempre i en tot sentir cum Ecllésia, sentir amb l'Església de Crist, Mare nostra*³, afegia: *per això vull que recordem ara junts, d'una manera necessàriament breu i sumària, les veritats fonamentals del Credo sant de l'Església: del dipòsit que Déu en revelar-se li ha confiat*⁴. Sempre, insisteixo, però més especialment al llarg d'aquest any, desenvolupem un apostolat intens de la doctrina. Cada dia veiem que és més necessari, ja que n'hi ha molts que es consideren cristians, i fins i tot catòlics, i no estan en condicions de presentar les raons de la seva fe als qui encara no han rebut l'anunci evangèlic, o als qui coneixen deficientment aquestes veritats transmeses pels Apòstols i que l'Església conserva fidelment.

Benet XVI ha manifestat l'anhel que aquest any serveixi a tots **per aprofundir en les veritats centrals de la fe sobre Déu, l'home, l'Església, tota la realitat social i còsmica, meditant i reflexionant en les afirmacions del Credo. I voldria que hom tingués clar que aquests continguts o veritats de la fe (fides quae) es vinculen directament a la nostra quotidianitat, demanen una conversió de l'existència, que dona vida a una manera nova de creure en Déu (fides qua). Conèixer Déu, trobar-lo, aprofundir en els trets del seu rostre, posa en joc la nostra vida perquè Ell entra en els dinamismes profunds de l'ésser humà**⁵.

Són dos aspectes inseparables: adherir-se a les veritats de la fe amb la intel·ligència, i esforçar-se amb la voluntat perquè informin plenament les nostres accions, fins a les més petites, i especialment els deures propis de la condició de cada un. Com va escriure el nostre fundador,

¹ Benet XVI, *Discurs en l'audiència general*, 17-X-2012.

² *Ibid.*

³ Sant Josepmaria, *Carta* 19-III-1967, n. 5.

⁴ *Ibid.*

⁵ Benet XVI, *Discurs en l'audiència general*, 17-X-2012.

*tant a la moció i a la llum de la gràcia, com a la proposició externa d'allò que s'ha de creure, s'ha d'obeir en un acte de llibertat suprem i alliberador. No s'afavoreix l'obediència a l'acció íntima de l'Esperit Sant, en l'ànima, impugnant l'obediència a la proposició externa i autoritzada de la doctrina de la fe*⁶.

La conseqüència és clara: hem de voler i d'esforçar-nos per conèixer més i millor la doctrina de Crist, i així transmetre-la a altres persones. Ho aconseguirem, amb l'ajuda de Déu, aturant-nos a meditar atentament els articles de la fe. No n'hi ha prou amb un aprenentatge teòric, sinó que cal descobrir **el vincle profund entre les veritats que professem al Credo i la nostra existència quotidiana per tal que aquestes veritats siguin veritablement i concretament - com sempre ho han estat- llum per als passos del nostre viure, aigua que ruixa les sequedats del nostre camí, vida que venç certs deserts de la vida contemporània. En el Credo s'empelta la vida moral del cristià, que hi troba el fonament i la justificació.**⁷. Preguem amb pietat o meditem aquesta professió de fe, demanant llums al Paràclit per estimar i familiaritzar-nos més amb aquestes veritats.

Per això, en les nostres converses apostòliques, així com en les xerrades de doctrina cristiana als qui s'acosten a la tasca de la Prelatura, no parem de recórrer a l'estudi i repàs del Catecisme de l'Església Catòlica o del Compendi. I igualment els preveres anem amb perseverança a aquests documents en les nostres meditacions i classes. Així tots mirem de confrontar la nostra existència diària amb aquests punts de referència continguts en el Catecisme. Moltes vegades em ve a la memòria la lectura reiterada que sant Josepmaria feia del catecisme de sant Pius V -no existia aleshores l'actual-, i també del catecisme de sant Pius X, que recomanava als qui l'escoltaven en les seves converses.

*Crec en un sol Déu, Pare totpoderós, creador del cel i de la terra, de totes les coses visibles i invisibles*⁸. El primer article del Credo expressa la fe de l'Església en l'existència d'un Déu personal, creador i conservador de totes les coses, que governa l'univers sencer, i especialment els homes, amb la seva providència. Certament, *quan es mira amb ulls nets, tot parla a crits d'aquest Déu i Creador nostre. El Senyor que va premiar Pere -per la seva fe-, fent-lo cap de la seva Església Santa (cf. Mt 16, 13-19), ens premia també als cristians creients amb una claredat nova: en efecte, el cognoscible de Déu és manifest entre ells -entre els creients-, perquè Déu els ho va declarar, perquè des de la creació del món, l'invisible de Déu, el seu poder etern i la seva divinitat, són coneguts mitjançant les criatures (cf. Rm 1, 20)*⁹. Us suggereixo, com ja us vaig escriure, que reciteu el Credo amb fe nova, que el proclameu amb joia, i que us refugieu en aquestes veritats tan imprescindibles per als cristians.

Tots coneixem que, a conseqüència del pecat original, la naturalesa humana va quedar ferida profundament, de manera que es va fer difícil que els homes poguessin conèixer amb claredat i sense mescla d'error, amb les soles forces de la raó natural, l'únic veritable Déu¹⁰. I per això mateix, Déu, en la seva bondat i misericòrdia infinites, es va anar revelant progressivament al llarg de l'Antic Testament fins que, per Jesucrist, va dur a terme la plenitud de la revelació. Enviant el seu Fill en la carn, ens ha manifestat clarament no només les veritats que el pecat

⁶ Sant Josepmaria, *Carta 19-III-1967*, n. 42.

⁷ Benet XVI, *Discurs en l'audiència general*, 17-X-2012.

⁸ *Missal Romà*, Credo (Símbol nicenoconstantinopolità).

⁹ Sant Josepmaria, *Carta 19-III-1967*, n. 55.

¹⁰ Cf *Catecisme de l'Església Catòlica*, nn. 36-38.

havia ofuscat, sinó la intimitat de la seva vida divina. En el si de l'única naturalesa divina, subsisteixen des de l'eternitat tres persones realment distintes: el Pare, el Fill i l'Esperit Sant, unides indissolublement en una comunió d'amor meravellosa i inexpressable. «El misteri de la Santíssima Trinitat és el misteri central de la fe i de la vida cristiana. És el misteri de Déu en ell mateix. Per tant, és la font de tots els altres misteris de la fe, la llum que els il·lumina»¹¹. «És un misteri de fe en sentit estricte, un dels "misteris amagats en Déu que no es poden conèixer sense la revelació divina" (Conc. Vaticà I: DS 3015)»¹².

La revelació de la seva vida íntima, per fer-nos participar d'aquest tresor mitjançant la gràcia, constitueix el regal més preciós amb què ens ha afavorit el Senyor. Un do completament gratuït, fruit exclusiu de la seva bondat. Resulta lògica, doncs, la recomanació del nostre Fundador: *amb esperit d'adoració, de contemplació amorosa i de lloança, hem de recitar sempre el Credo*¹³.

Demano a sant Josepmaria que ens entestem a pronunciar la paraula credo, crec, amb la passió santa amb què ell la repetia en moltes ocasions al llarg de la jornada. També ens aconsellava: *Aprèn a lloar el Pare i el Fill i l'Esperit Sant. Aprèn a tenir una especial devoció a la Santíssima Trinitat: crec en Déu Pare, crec en Déu Fill, crec en Déu Esperit Sant; espero en Déu Pare, espero en Déu Fill, espero en Déu Esperit Sant; estimo Déu Pare, estimo Déu Fill, estimo Déu Esperit Sant. Crec, espero i estimo la Trinitat Beatíssima*¹⁴. I continuava: *Fa falta, aquesta devoció, com un exercici sobrenatural de l'ànima, que es tradueix en actes del cor, encara que no sempre s'expressi en paraules*¹⁵. Traiem partit d'aquestes recomanacions? Volem "creure" com Déu espera que ho fem? Ens aporta seguretat aquest creure en Déu omnipotent i etern?

El primer article del Credo constitueix la roca ferma sobre la qual es basen la fe i la conducta cristiana. Com deia Benet XVI el dia abans d'inaugurar l'Any de la fe, **hem d'aprendre la lliçó més senzilla i fonamental del Concili [Vaticà II], és a dir, que el cristianisme en la seva essència consisteix en la fe en Déu, que és Amor trinitari, i en l'encontre, personal i comunitari, amb Crist, que orienta i guia la vida: tota la resta es dedueix d'això(...). El Concili ens recorda que l'Església, en tots els seus components, té la tasca, el manament, de transmetre la paraula de l'amor de Déu que salva, perquè sigui escoltada i acollida la crida divina que conté en ella la nostra benaurança eterna**¹⁶.

Resulta, doncs, necessari aprofundir més i més en el primer article de la fe. Crec en Déu!: Aquesta primera afirmació s'alça com la més fonamental. Tot el símbol parla de Déu i, si es refereix també a l'home i al món, ho fa per la seva relació amb Déu. Altres articles d'aquesta professió de fe depenen del primer: ens empenyen a conèixer millor Déu tal com es va revelar progressivament als homes. En conseqüència, per contenir una cosa tan fonamental, cal que no admetem cap mena de cansament per comunicar-ho a d'altres. Com us recordava al començament d'aquestes línies, no ens mancarà l'ajuda divina per complir aquesta tasca.

¹¹ *Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 234.

¹² *Ibid.*, Núm. 237.

¹³ Sant Josepmaria, *Carta* 19-III-1967, n. 55.

¹⁴ Sant Josepmaria, *Forja*, n. 296.

¹⁵ *Ibid.*

¹⁶ Benet XVI, *Discurs en l'audiència general*, 10-X-2012.

Durant el mes de novembre, la litúrgia ens convida a considerar de manera especial les veritats eternes. Amb sant Josepmaria us repeteixo: *cal que no perdem mai de vista aquesta finalitat sublim a la qual hem estat destinats. Què en trauria l'home de guanyar tot el món si perdia la vida? Què no donaria l'home a canvi de la seva vida? (Mt 16, 26). Únic és el nostre últim fi, de fet sobrenatural, que recull, perfecciona i eleva el nostre fi natural, perquè la gràcia suposa, recull, sana, aixeca i engrandeix la naturalesa*¹⁷.

Convencem-nos que viure el Credo, integrar-lo en tota la nostra existència, ens farà entendre millor i estimar més la nostra estupenda dependència de Déu, assaborir l'alegria incomparable d'ésser i de saber-nos fills seus. El Catecisme de l'Església Catòlica ens recorda que la fe comporta conseqüències immenses per a la nostra vida. Ens impulsa, en primer lloc, a reconèixer la grandesa i majestat de Déu, adorant-lo; a romandre en una actitud constant d'acció de gràcies pels seus beneficis; a valorar la veritable dignitat de tots els homes i dones, creats a imatge i semblança de Déu i, per això, dignes de veneració i respecte; a usar rectament de les coses creades que el Senyor ha posat al nostre servei; a confiar en Ell en totes les circumstàncies, i especialment en les adverses¹⁸.

Abans d'acabar, us proposo que augmentem expressament les nostres oracions pels fruits de l'Assemblea del Sínode dels Bisbes sobre la nova evangelització, que ha finalitzat pocs dies enrere. Aspirem al fet que al món, de pol a pol, es noti l'alè del Paràclit movent els cors dels fidels catòlics a col·laborar activament en aquesta nova primavera de la fe, que el Papa promou insistentment.

Encomaneu de manera especial els germans vostres que rebran el diaconat el proper dia 3 a la Basílica de Sant Eugeni. I redoblem les nostres accions de gràcies a la Trinitat, mirant al 28 de novembre, data en què es compliran trenta anys de l'erecció de l'Opus Dei en prelatura personal. Quants fruits espirituals s'han produït d'aleshores ençà, com assegurava l'estimadíssim Mons. Álvaro del Portillo, en escriure que amb el compliment de la intenció especial del nostre Pare vindrien sobre l'Obra tota mena de béns: *Omnia bona pariter cum illa!*¹⁹.

Fem arribar el nostre agraïment al Cel per mans de la Verge Santíssima, recurrent també al primer successor de sant Josepmaria, que tant va pregar, va patir i treballar perquè fos realitat aquest encàrrec que li havia confiat el nostre Fundador. I la manera de concretar aquesta gratitud està a l'abast de cadascuna, de cada un: una fidelitat sòlida a Déu, començant i recomençant cada dia en la voluntat de tractar-lo més íntimament.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de novembre de 2012.

© Prælatúra Sanctæ Crucis et Operis Dei (Prohibida tota divulgació pública, total o parcial, sense autorització expressa del titular del copyright).

¹⁷ Sant Josepmaria, Carta 19-III-1967, n. 59.

¹⁸ Cf Catecisme de l'Església Catòlica, nn. 222-227.

¹⁹ Sa 7, 11. Cf Carta, 28-XI-1982, n. 4 (Cartes de família, vol. II, núm. 313).